

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det afsnit, jeg havde om sikkerhedspolitikken, var jo fredsommeligt formuleret, og derfor tyder det på et stærkt og bredt følelsesregister hos hr. Per Stig Møller, når han kunne få så meget galde til at flyde ud over det, jeg har sagt.

Vi har ikke sagt, at man blot skal acceptere Gorbatsjovs initiativ i forlængelse af talen i Murmansk. Vi har sagt, at det skal undersøges nærmere. Det, vi har bebrejdet regeringen, er, at man nærmest refleksagtigt afviste talen som blot et sovjetisk forsøg på at underminere den vestlige enighed.

Når jeg talte om selvstændige initiativer, så henviste jeg konkret til det initiativ, den norske regering har taget om en diskussion inden for rammerne af NATO for at diskutere atomvåb- nenes rolle i NATO-strategien med sigte på at få mindsket denne rolle og nå frem til en situation, hvor man helt kan give afkald på retten til førstegangsbrug af kernevåben.

Jeg tror, at hr. Per Stig Møller og andre i denne sal tager fuldstændig fejl, hvis man tror, at der kan skabes enighed om dansk sikkerhedspolitik, hvis ikke man er parat til at acceptere det flertal, der ikke bare findes i denne sal, men som også findes i befolkningen, og som derfor også vil være der efter et kommende valg.

Strunge (S):

Jeg vil gerne have lov til her ved åbningen at trække et element frem, som ikke rigtig er blevet omtalt af statsministeren, men som efter min opfattelse er altafgørende for det, som regeringen så ivrigt og ihærdigt taler om, nemlig at styrke erhvervenes konkurrenceevne.

Jeg synes, der mangler et meget væsentligt og meget vigtigt aspekt i denne tale om at styrke erhvervenes konkurrenceevne. Det handler om det, jeg med et godt gammeldags ord vil kalde reel medbestemmelse.

Det er sådan, at den skabes kun ved, at virksomhedsejere og virksomhedsledere er indstillet på at vise deres gode vilje igennem handling, handling, hvor man giver de ansatte ansvar og medbestemmelse. Der er – og det er godt – en række virksomheder i den private sektor, hvor arbejdsglæden blomstrer og engagementet virkelig eksisterer.

Nu erkender jeg naturligvis, at statsministeren ikke kan tvinge de virksomheder, der baserer deres ledelsesfilosofi på forældede ledelsesformer, til en ledelsesform, som jeg her har omtalt, hvor man virkelig skaber grøde også for erhvervenes konkurrenceevne ved at give reel medbestemmelse.

Men statsministeren og finansministeren har jo stor indflydelse på graden af medbestemmelse i den offentlige sektor. Mine erfaringer og oplevelser igennem de fem år, regeringen har siddet, er, at medbestemmelsen i den offentlige sektor kunne trænge til at blive moderniseret ret så alvorligt. Jeg vil godt pege på et eksempel, som hr. Palle Simonsen sikkert også kender. . .

Formanden:

Finansministeren.

Strunge (S):

Det hedder finansministeren, får jeg nu at vide. Ja, dér vil jeg gerne sige, hr. finansminister, at du har været med til. . . (*Munterhed*) . . . nu blev det for godt, vi nøjes så med finansministeren. Nu vil jeg godt sige til dig. . . (*Munterhed*) . . . at du har været med til at skære ned.

Formanden:

Man må ikke tale direkte til folketingsmedlemmerne, heller ikke til ministrene.

Strunge (S):

Man må heller ikke tale direkte; der er meget at lære herinde. Ja, men det, der er vigtigt, og det skulle nødig overtone det morsomme i det her, det er faktisk, at finansministeren – denne gang var det rigtigt – har skåret i de centrale samarbejdsudvalgs budgetter. Jeg fatter ikke, hvordan man kan få det til at harmonere med alt det, man siger om modernisering.

Jeg mener også at have konstateret igennem mit tidligere arbejde, at man har været meget behersket ude i de lokale samarbejdsudvalg i de sidste fem år for så vidt angår medbestemmelse.

Det er en dyb sandhed, og det ved vi, der er herinde i Folketinget, at vi trives, hvis vi har medbestemmelse og føler ansvar. Den samme oplevelse har alle andre mennesker. Derfor synes jeg, da det er så vigtigt for denne regering at